

[Sigsgaard.]

domme i det hele taget bliver der tale om, og jo større offentlige udgifter bliver der selvfølgelig også til hospitalsvæsen og på andre områder.

Eller lad os tage boligpolitikken med f. eks. de enorme uløste saneringsproblemer. Den betyder også sygdom, det har vi jo tal for, den betyder i høj grad sociale problemer for ofrene for den, og det vil sige, at den i høj grad betyder udgifter for det offentlige.

Det vil altså sige, at stigningen i de offentlige udgifter er uundgåelig; så længe økonomisk vækst er det eneste mål, der tages højtideligt i vort samfundssystem, betales der med menneskelig velfærd. Men regningen kommer jo også i sidste ende; den betales selvfølgelig dyrest af de mennesker, hvis velfærd, hvis sundhed det går ud over, men den præsenteres jo også for de offentlige kasser, og det tror jeg dybest set er baggrunden for en meget, meget stor del af de voldsomme udgiftsstigninger, der er tale om.

Det vil altså sige, at hvis den analyse er rigtig, må vi forudse, at denne udvikling vil fortsætte under en eventuel anden regering, som måske kommer allerede i år eller til næste år. Den samme udvikling vil fortsætte, det kan vi med en vis sikkerhed forudsige, for hvis man ser tilbage fra før regerings-skiftet, måske ser 10 eller 15 år tilbage, så er det egentlig den samme kurve, der har været fulgt hele tiden, med stærkt stigende offentlige udgifter. Og stigningen bliver hurtigere og hurtigere, det er interessant, og den vil nok accelerere endnu mere i de kommende år ganske uanset regeringens farve, så længe man ikke ændrer fundamentalt ved tingene, og det sker jo nok ikke gennem en vedtagelse i folketinget.

Men jeg forudser, at i en kommende valgkamp, vil vi opleve det slagsmål, som hr. Lysholt Hansen i dag lagde op til, i fuld blomstring: socialdemokraterne vil slå regeringen oven i hovedet med, at nu er skatterne steget så og så voldsomt, og regeringen vil slå socialdemokraterne — nu skal vi høre finansministeren om et øjeblik — oven i hovedet med, at de jo forlanger yderligere udgiftsstigninger på det ene og det andet og det tredje område. Begge parter har selvfølgelig ret, og alligevel har diskussionen intet

med realiteter at gøre, som jeg lige beskrev det.

Jeg håber altså ikke, at valgkampen vil blive ført på det plan, hvor man slår hinanden oven i hovedet og så alligevel ligger under for de samme forhold i samfundet og i princippet fører den samme politik på disse områder, for både socialdemokraterne og regeringen går jo ind for, at man skal blive ved med at pace tempoet op rundt omkring på arbejdspladserne. Man vil f. eks. ikke være med til vores forslag om at aftrappe og afskaffe akkordjageriet og om at afskaffe skifteholdsarbejde, for at nævne en anden meget vigtig årsag til sygdomme og sociale vanskeligheder.

Jeg håber, at man i stedet for får en diskussion om, hvad det er for forhold i vort samfund, hvad det i særlig grad er for forhold i produktionslivet, der bevirker og gør det nødvendigt, at der står en stadig større hær af læger og socialrådgivere, og hvad ved jeg, parat til at lappe på os.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg er glad for, at finansudvalget nu har taget spørgsmålet om ben og honorarer op. Jeg ved ikke, hvad der kommer ud af det. Jeg synes, det er rigtigt, at man har påtalt det, der her er sket fra en række ministres side. Jeg ved ikke, om udvalgsmedlemmerne falder ned som lam, det er jo set før; i hvert fald har de optrådt ret så håndfast over for den skov af honorarer, der nu vælder op som svampene om efteråret. Men der er også alle de honorarer, som folketingets medlemmer selv har. Vi stiller jo jævnligt her forslag om at afskaffe honorarerne til statsrevisorerne, jeg har taget det kgl. teaters tilsynsråd frem, jeg har taget, jeg tror, det hedder den kulturelle fond frem her i folketinget, og der er jo mange, mange, mange flere honorarer, som forskellige medlemmer af folketinget har.

Må jeg derfor slutte med det fromme håb, at finansudvalget må vise lige så stor ihærdighed over for de honorarer, folketingsmedlemmerne har i diverse udvalg og kommissioner, som man nu viser over for embedsmændenes ben.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Det tillægsbevillingslovsforslag, vi behandler, har jo ifølge betænkningen fået tilslutning fra hele finansudvalget, bortset fra at sociali-